

φαντασίαν οὐδ' ἔμμονον ἔχουσαν οὐδ' οἶαν ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν· τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους—ἀλλὰ σοὶ καταλείφθω λέγειν, εἰ ταύτην τράποιο.

Πρὸς γε μὴν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ **21**
 τραπομένῳ καλὸν μίαν ἡντινοῦν ἀποτεμέσθαι τὴν διατριβήν, εἰ δὲ βούλοιο δαψιλές, δύο καὶ σύντρεις ἐλόμενον ἔχειν ἀποχρῶσαν λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἢ λαμπρότης. εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντὸς ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα, νόμος μὲν Ὀμηρικὸς ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν ἢ κεφαλῆς ἢ κόμης, ἤδη δὲ κακὰ τῶν φορημάτων ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν ἐξ ἡλακάτης ἢ τόξων ἢ τῆς αἰγίδος, μή τί γε δὴ μέρος σώματος ἢ τῆς ψυχῆς, τῶν εὐεργεσιῶν δ' οὐδὲ δυνατὸν ἐφάπαξ <ἀπάσας> διελθεῖν. οὐκοῦν οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται καθ' ἐν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος, ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος, Οἶμαί σε, ἔφη, ἐν **22**
 ἐπιδεδείχθαι μοι, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῷ δώρῳ παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα.

Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥαστώνην ὑποτιθεὶς προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς φροντίδος ἀνεὶς ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιο.

Προὔργου τοίνυν, ἔφη, σοὶ γέγονεν οὐδέν, εὖ ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλέον ἢ γεγονὸς θάτερον.

Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

Σὺ γάρ, ἔφη, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἶτα ἰατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.